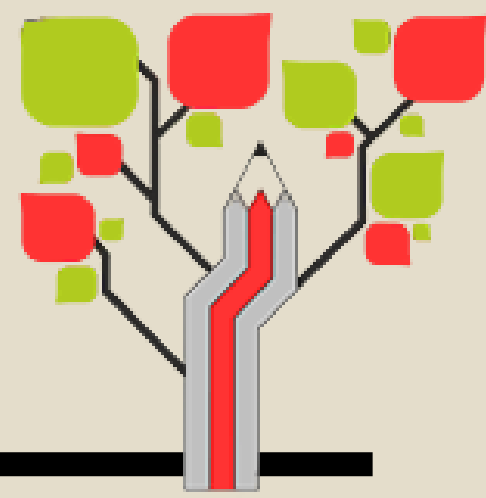

1926

ŠKOLINY

"STROMY ROSTOU STO LET, NEŽ POSKYTNOU STÍN. PRÁVĚ PROTO JE MUSÍME ZASADIT
JIŽ DNES!" FRANCOUZSKÉ PŘÍSLOVÍ

• **100 let Masarykovy základní
školy v Janovicích**

CESTA OD ROKU 1926 AŽ PO
SOUČASNOST

Jak se učilo před 100 lety: od rákosky k sigma škole

Před sto lety, tedy v roce 1926, procházelo české školství obdobím rozkvětu první republiky. Přestože byla úroveň vzdělání na tehdejší dobu velmi vysoká, každodenní život ve školních lavicích vypadal úplně jinak než dnes.

Role učitele a disciplína

Učitel byl (spolu s farářem a starostou) nejváženější osobou v obci. Žáci museli při vstupu učitele do třídy okamžitě a v naprostém tichu povstat. Ačkoliv byly tělesné tresty oficiálně zakázány už v roce 1870, v praxi se rákoska nebo „pohlavek“ v roce 1926 stále běžně používaly k udržení disciplíny.

Praktická výuka a předměty

Škola připravovala děti na praktický život. Chlapci měli dílny a pracovali na školních zahradách, dívky se učily šít, vyšívát a základy domácího hospodaření. Náboženství bylo povinným předmětem, pokud rodiče výslovně nepožádali o odhlášení.

Vybavení a pomůcky

Mladší žáci psali křídou na tabulky, starší už používali násadková pera, která se namáčela do kalamářů s inkoustem. Na úhledné písmo se kladl velký důraz. Namáčecími pery se psalo i do písanek, což vyžadovalo velkou trpělivost, aby nevznikly kaňky.

Učebnic bylo málo a často se dědily mezi sourozenci několik let. V zimě se v učebnách topilo v kamnech na dřevo nebo uhlí, o což se často starali sami žáci nebo školník.

Každodenní realita

Do školy se chodilo pěšky, a to i několik kilometrů v každém počasí. Školní rok se musel často přizpůsobovat zemědělství – během sklizně dostávaly děti tzv. „polní prázdniny“, aby mohly pomáhat rodičům na statku. V zimě byly dost často uhelné prázdniny. Povinná školní docházka trvala 8 let.

A co přináší svět přesně o 100 let později?

Dnešní žáci mají svět doslova v kapse. Informace se na ně sypou ze všech stran a je snadné spadnout do „brainrotu“ na sociálních sítích. Role učitele se mění – už to není jen ten, kdo „přednáší“, ale průvodce, který pomáhá poznat, co je pravda a co jen digitální šum. Být „sigma“ dnes neznamená jen být cool, ale také být poctivý a mít odpovědnost za druhé.

100 let v janovických lavicích: Stejné sny, jiný filtr

Kdyby zdi naší školy mohly mluvit, pravděpodobně by nám nejdřív vynadaly za ten hluk o přestávkách. Ale hned potom by vyprávěly příběh o tom, jak se měníme my, žáci. Ačkoliv se svět venku přetočil o několik generací, uvnitř téhle budovy se odehrává pořád ten stejný příběh – jen s jiným „vizuálem“.

Dnešní generace zvaná alfa možná nezná pocit prstů umazaných od inkoustu, ale ten pocit v žaludku, když učitel rozdává známky (ať už do papírové žákovské nebo do Bakalářů), je úplně stejný jako v roce 1926. Tehdy se děti i učitelé bály „oši“ (okresního školního inspektora), který mohl kdykoliv vejít do dveří. Dneska nás možná víc straší slabá Wi-Fi nebo to, že náš projekt v Canvě vypadá jako totální „brainrot“.

Školní „rizz“ napříč dekadami

Co se vlastně změnilo nejvíc? Není to jen technologie, ale to, jak spolu mluvíme. Prvorepublikoví žáci měli svůj přísný řád – postavit se, pozdravit, mlčet. Jejich největším „flexem“ bylo čisté vysvědčení a pochvala od pana řídícího. Dnešní žáci hledají svůj „vibe“ v digitálním světě.

Budova, která nás „backne“

Škola v Janovicích je jako pevný bod v nekonečném scrollování časem. Je fascinující, že stejným vchodem, kterým dnes procházíme se sluchátky v uších, procházeli žáci v době, kdy se naše škola oficiálně stala Masarykovou. Oni tehdy zažívali úplně nové začátky, stejně jako my dnes, když se učíme, jak neztratit lidskost ve světě plném technologií.

Verdikt...

Generace se mění, slangy přicházejí a odcházejí, ale základní nastavení žáka zůstává. Pořád chceme někam patřit, pořád se chceme bavit a pořád hledáme někoho, kdo nám v tom moři informací ukáže směr. Takže až zítra půjdou žáci po chodbě, zkusí si třeba představit ty tisíce dětí před nimi. Možná neměly iPhone, ale vsadíme se, že se smály úplně stejným hloupostem jako my.

Slovníček pojmů generace Alfa:

Sigma = Někdo, kdo je v klidu, úspěšný, nezávislý a nad věcí. „Naše paní učitelka je sigma.“

Rizz = Schopnost někoho okouzlit (charisma).
"On má fakt velké rizz, sbalil ji na jednu větu."

Cringe = Pocit trapnosti. Něco, co je úplně mimo nebo trapné. "Ty tvoje vtipy jsou totální cringe, mami."

Skibidi = Přídavné jméno pro něco divného nebo špatného.
"To je fakt skibidi situace."

Vibe = Nálada, energie či pocit z určité osoby, místa, situace nebo hudby. "Mám z toho dobrý vibe."

Delulu = Být naivní nebo mít nereálné představy (z delusional). "Ona si myslí, že s ním bude chodit? Je totálně delulu."

Flexit = Předvádět se, vytahovat se něčím (penězi, oblečením). "Přestaň flexit s tím novým mobilem."

Vzácné návštěvy janovické školy

Alice G. Masaryková (28. května 1929)

Když se řekne Masaryk, většina z nás si vybaví „prezidenta Osvoboditele“. Ale pro naši školu v Janovicích nad Úhlavou byla stejně důležitá jeho dcera – Alice Masaryková. Žena, která nechtěla být jen „dcerou slavného otce“, ale sama dokázala změnit tvář československého školství a sociální péče.

Alice byla mimořádně nadaná. Byla jednou z prvních žen, které u nás vystudovaly gymnázium a později univerzitu. Své zkušenosti čerpala z celého světa, dokonce i z USA, a tyto moderní myšlenky chtěla přenést do našich škol. Věřila, že škola nemá být jen budova plná učebnic, ale místo, kde se děti učí být dobrými a zdravými lidmi.

Alice G. Masaryková

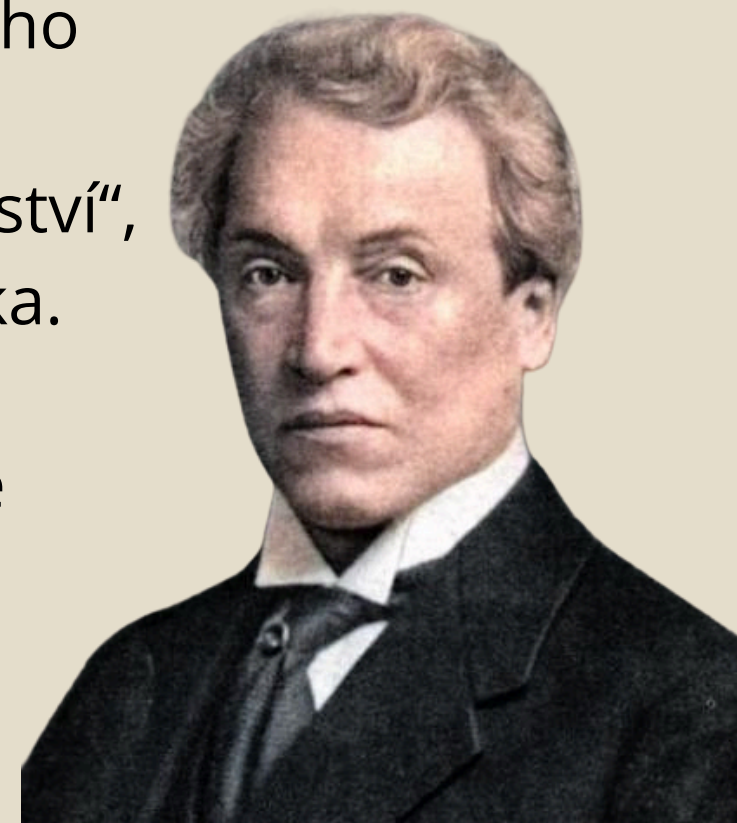
Do naší školní kroniky napsala legendární pochvalu: „**Takové školy na venkově jsem hned neviděla.**“ Odnesla si ručně vyrobený dar od místních žáků.

Na základě této návštěvy a silné vazby k rodině Masarykových požádala místní školní rada v roce 1937 o propůjčení názvu Masarykova škola, což ministerstvo schválilo.

Gustav Habrman (18. srpna 1931)

Když 18. srpna 1931 prošel branami naší školy Gustav Habrman, nepřišel jen politik, ale muž, který věřil, že vzdělání je klíčem k lepšímu životu pro každého – i pro ty nejchudší děti. Ačkoliv byl v té době již senátorem, ve vzpomínkách lidí zůstával především „tím prvním ministrem školství“, který v roce 1918 začal budovat školství svobodného Československa.

Příběh Gustava Habrmana je jako z filmu. Narodil se v chudé rodině a vyučil se soustružníkem a řezbářem. Za své politické názory byl dokonce za rakouské monarchie vězněn. Právě proto, že sám musel o své vzdělání tvrdě bojovat a učit se cizí jazyky po nocích v cele, věděl, jak důležité je, aby škola byla moderní a spravedlivá pro všechny.

G. Habrman

Možná nevíte, že právě Habrman prosadil zákon, díky kterému musela mít každá obec svou knihovnu. Také bojoval za to, aby učitelé měli důstojné podmínky pro svou práci, protože v nich viděl nejdůležitější lidi pro budoucnost národa.

Eliška Straková: 39 let s křídou v ruce a láskou k češtině

Paní učitelka Eliška Straková patří k těm vzácným pedagogům, kteří v jedné škole strávili téměř celý svůj profesní život. Když začátkem školního roku v roce 1961 poprvé vstoupila do budovy janovické školy coby mladá učitelka, nejspíš netušila, kolik let zde nakonec zůstane. Často se také zapojovala do kulturního života v obci, což k učitelskému povolání v té době neodmyslitelně patřilo.

Škola jako celoživotní poslání

Paní učitelka Straková patří ke generaci pedagogů, pro které byla příprava na hodinu svatým zákonem. Její recept na neposlušnost byl prostý, ale účinný: „**Děti jsem zaměstnala, neměly tak čas na zlobení. Vyžadovalo to ale důkladnou přípravu na každou hodinu.**“ Právě tato poctivost a řád byly hodnoty, které se snažila svým žákům předat především v hodinách českého jazyka, který byl jejím nejoblíbenějším předmětem. Z celé své dlouhé kariéry nejraději vzpomíná na období diferenciacce, kdy se děti dělily do tříd praktických a studijních, což umožňovalo efektivnější práci s každým žákem.

Vzpomínky na doby minulé

Zatímco dnes jsou děti obklopeny technologiemi, paní učitelka nejraději vzpomíná na okamžiky, kdy se psala historie janovického školství přímo v terénu – ať už to byly školní sportovní olympiády, nebo cyklistický výlet na hrad Rabí. Největší odměnou pro ni nebyly moderní pomůcky, ale úspěchy jejích svěřenců: „**Naplňovalo mě, když měly děti úspěchy ve studiu a při přijímacích zkouškách na další školy.**“

Pohled do dnešních lavic

Svět se za těch 65 let od jejího nástupu změnil k nepoznání. Na otázku, zda by si dokázala představit učit v dnešní digitální éře, odpovídá paní učitelka rezolutním „**ne**“. Při srovnání generací vnímá určitý úpadek: „**Myslím si, že přístup dětí ke vzdělání je horší než dřív, asi se moc nechtějí učit,**“ konstatuje upřímně. Vnímá, že dnešní žáci se do učení někdy musí více nutit. Přesto škole k jejímu stoletému jubileu nepřeje nic jiného než návrat k podstatě: „**Přeji jí výborné učitele a žáky, kteří mají zájem se vzdělávat.**“

Kdyby se mohla na jeden den vrátit...

Pokud by se Eliška Straková mohla znovu postavit za katedru, nehledala by složité fráze. Její přístup zůstává stejně čistý jako kdysi: „**Pozdravila bych je, představila se a řekla bych, proč před nimi stojím...**“ Ta prostá věta v sobě nese všechno – úctu k dětem, hrdost na učitelské povolání a smysl pro povinnost.

Nejdůležitější věcí, kterou nás škola může naučit, je lidskost

Absolvent janovické školy Petr Heller říká, že známky nejsou všechno, a popisuje, co budeme v budoucnu potřebovat víc než umělou inteligenci.

Co pro Vás osobně znamená být „absolventem janovické školy“?

Být absolventem janovické školy pro mě znamená mít kořeny. Člověk může během života studovat na různých školách, cestovat po světě, potkávat mnoho zajímavých lidí, ale první škola má v životě zvláštní místo. Je to prostředí, kde člověk poprvé poznává, co znamená učit se, překonávat se, vycházet s ostatními a postupně si hledat svoje místo. Janovická škola pro mě představuje právě tento začátek.

Jaké byly vaše nejoblíbenější předměty na ZŠ? Měl jste vždy samé jedničky na vysvědčení?

Nejvíce mě bavily předměty, ve kterých se dalo přemýšlet, objevovat souvislosti a klást otázky. Určitě mě zajímala matematika a fyzika, později informatika, ale také dějepis a zeměpis, protože jsem měl rád příběhy států, civilizací a různých kultur. To se pak hodí, když chce člověk cestovat a poznávat svět.

Samé jedničky jsem rozhodně neměl vždy, občas mě zlobila čeština a myslím že jednou jsem měl dvojku z tělocviku. Myslím, že je dobré říct, že známky jsou důležité, ale nejsou všechno. Důležitější je naučit se pracovat, přemýšlet, nevzdat se po prvním neúspěchu a hledat oblast, ve které člověk opravdu vynikne.

Máte nějakou vtipnou historku z přestávek?

Konkrétní historku si po tolika letech vybavuji spíše v útržcích, ale určitě si pamatuji atmosféru přestávek. Přestávky byly někdy skoro stejně důležité jako hodiny, protože právě tam vznikala přátelství, legrace a různé drobné školní „dramatické události“, které se pak řešily při třídních schůzkách.

Co by se podle vás měly děti učit primárně, aby uspěly ve světě, který se tak rychle mění?

Myslím, že děti by se měly učit hlavně tři věci: První je schopnost učit se. Svět se mění tak rychle, že konkrétní znalosti mohou za pár let zastarat. Ale člověk, který se umí učit, přizpůsobit a znovu začít, má obrovskou výhodu.

Druhá věc je kritické myšlení. Nestačí umět najít informaci na internetu nebo se zeptat umělé inteligence. Důležité je poznat, zda informace dává smysl, zda je pravdivá a jak s ní správně naložit.

A třetí věc je lidskost. Technologie budou stále schopnější, ale právě proto bude ještě důležitější umět spolupracovat, komunikovat, být slušný, poctivý a mít odpovědnost za druhé.

Jakou vysokou školu jste vystudoval?

Mé zaměstnání mě nutí studovat prakticky pořád, vystudoval jsem nakonec vysokých škol a oborů několik – nejprve informatiku, pak ekonomii. Miluji cestování, zejména Asii, kde jsem necelý rok žil. No a když jsem se vrátil, tak jsem si dodělal mezinárodní vztahy se specializací na asijská studia. A na závěr také filosofii, protože filosofie je matka všech věd.

Možná to zní jako hodně rozdílné obory, ale pro mě spolu souvisejí. Technologie mě zajímají nejen technicky, ale také z pohledu společnosti, ekonomiky a etiky. Dnes je podle mě velmi důležité rozumět světu mezioborově, protože velké problémy se obvykle nedají řešit jen z jednoho úhlu pohledu.

“Navštívil jsem skoro všechny kontinenty, chybí mi už jen Antarktida.”

Čím jste se zabýval po studiích a co vás živí v současné době?

Podnikání jsem se věnoval prakticky celý dospělý život. Založil jsem menší softwarovou firmu, která se původně zaměřovala hlavně na e-commerce a pomáhala firmám prodávat zboží online. V současné době se zabýváme zejména umělou inteligencí a tím, jak může změnit fungování firem. Pracujeme na systémech, které firmám pomáhají využívat jejich data, automatizovat komunikaci a postupně zapojovat AI agenty do každodenní práce. Je to oblast, která se velmi rychle vyvíjí a která podle mě zásadně ovlivní budoucnost podnikání i společnosti.

Jakou radu byste dal někomu, kdo chce začít podnikat?

Začněte dřív, než se budete cítit dokonale připraveni. Mnoho lidí čeká na ideální nápad, ideální čas nebo ideální podmínky, ale ty většinou sami nikdy nepřijdou.

Zároveň bych poradil nezačínat podnikat jen kvůli penězům. Peníze jsou samozřejmě důležité, ale dlouhodobě člověka udrží hlavně smysl práce, vytrvalost a schopnost řešit skutečné problémy lidí kolem sebe – ať už zákazníků či třeba zaměstnanců. A ještě jedna věc: nebojte se ptát zkušenějších lidí. Podnikatel nemusí všechno vědět sám. Naopak, schopnost učit se od druhých je velká výhoda.

Kdyby se AI používala v době Vašich školních let, v čem by Vám nejvíc pomohla a o co by Vás naopak ošidila?

Umělá inteligence by mi určitě pomohla v tom, že bych se mohl rychleji dostat k vysvětlení věcí, kterým jsem nerozuměl. AI je skvělá v tom, že dokáže jednu látku vysvětlit několika způsoby, přizpůsobit se tempu žáka a dát příklady. Na druhou stranu by mě mohla ošidit o trpělivost. Myslím, že AI je výborný pomocník, ale nesmí se stát náhradou za vlastní přemýšlení.

Slyšeli jsme, že rád cestujete. Jaké země jste navštívil a kam se chystáte příště?

Cestování mám opravdu rád a navštívil jsem skoro všechny kontinenty, chybí mi už jen Antarktida. Velmi mě zajímá zejména Severní Amerika a Asie, protože jsou to oba kontinenty s mimořádnou energií, podnikavostí a schopností vytvářet nové vědecké poznatky a technologie. Přiznám se ale, že když chci skutečnou dovolenou v klidu, tak vyrazím někam s rodinou po Čechách. Tak bohatou historií, kterou máme u nás, se mnoho zemí pochlubit nemůže...

Co vás cestování naučilo o lidech a kulturách? Je něco, co vás v cizině hodně překvapilo?

Cestování mě naučilo, že lidé jsou si v mnoha věcech podobnější, než si myslíme. Všude chtějí lidé důstojně žít, mít bezpečí, rodinu, práci a naději do budoucna.

Hodně mě překvapilo například to, jak je Česká republika ve světovém srovnání velmi dobré místo k životu – je zde bezpečno, máme kvalitní školství a třeba i zdravotnictví je na světové úrovni. Je škoda, že si to někdy sami neuvědomujeme.

Co vás vedlo k tomu, že jste zůstal věrný Janovicím nad Úhlavou?

Myslím, že člověk by neměl zapomínat, odkud pochází. Janovice pro mě nejsou jen místo na mapě, ale součást osobní identity. Je zde rodina, vzpomínky, dětství a určitý pocit domova. I když člověk cestuje a pracuje na cizích projektech, je důležité mít někde pevný bod. Pro mě jsou Janovice jedním z takových bodů.

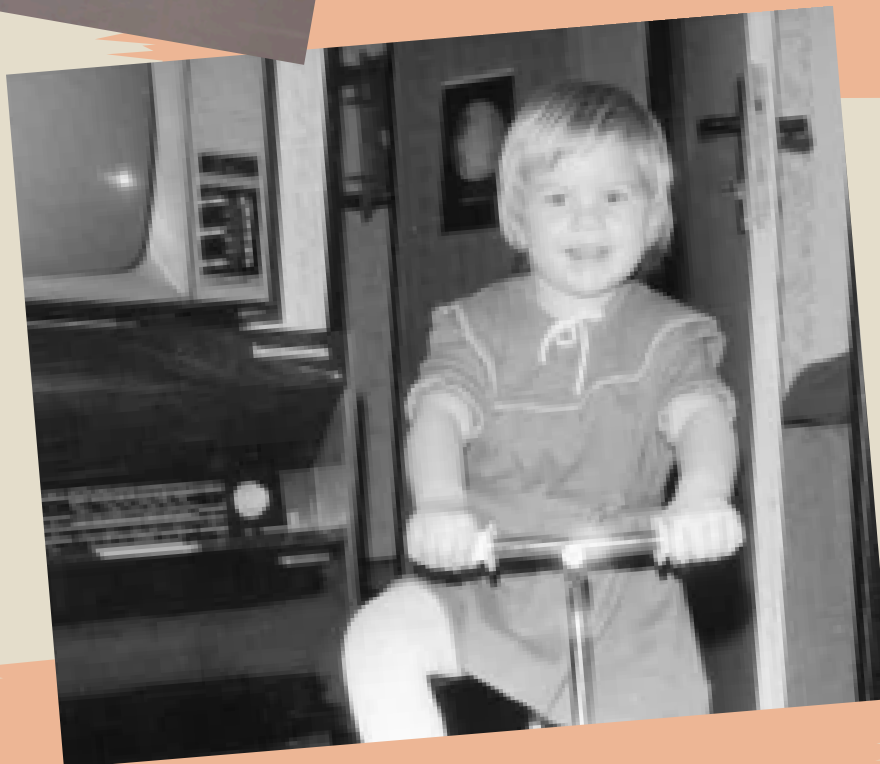
Naše škola slaví významné stoleté výročí. Co byste škole popřál do další stovky?

Janovické škole bych popřál, aby i v další stovce let zůstala místem, kde se děti nejen učí znalosti, ale kde získávají odvalu, charakter a chuť poznávat svět. Přál bych jí dobré učitele, zvědavé žáky a podporu rodičů i naší obce. Škola je jednou z nejdůležitějších institucí v každém městě, protože ovlivňuje budoucnost celé komunity.

A žákům bych popřál, aby si jednou, třeba po mnoha letech, mohli říct totéž co já: že janovická škola byla dobrým začátkem jejich životní cesty...

Kdo je kdo... Poznáte naše současné pedagogy a paní asistentky?

Nápověda: K. Marušková, L. Boudová, M. Kiliánová, A. Nováková, J. Rožňová, M. Krásnická, M. Horutová, J. Rynešová, J. Pindrochová, S. Bláhová, T. Stachová a T. Pohanka

Paní ředitelka Klára Marušková: Škola je místo, které roste s námi

Sto let. To už je pořádný kus cesty. Naše škola v Janovicích nad Úhlavou za tu dobu zažila generace žáků, učitelů, proměny doby i vzdělávání. A přesto tu pořád stojí jako místo, kam se vrací vzpomínky, přátelství i první velké životní kroky.

Když se řekne „škola“, každý z nás si vybaví něco trochu jiného. Pro někoho je to první paní učitelka, pro jiného kamarádi na celý život, pro dalšího třeba nervozita před písemkou. Ale jedno máme společné – škola nás nějakým způsobem formovala. A právě v tom je její síla.

Naše škola vždycky dokázala spojovat tradici s tím, co přináší současnost. A přesně na tom chce stavět i dál. Vize pro následující roky je jasná: být moderní, otevřenou a bezpečnou školou, kde má každý žák prostor rozvíjet svůj vlastní potenciál. Ne jen „učit se“, ale opravdu se učit žít, spolupracovat, přemýšlet, hledat řešení a nebát se chyb.

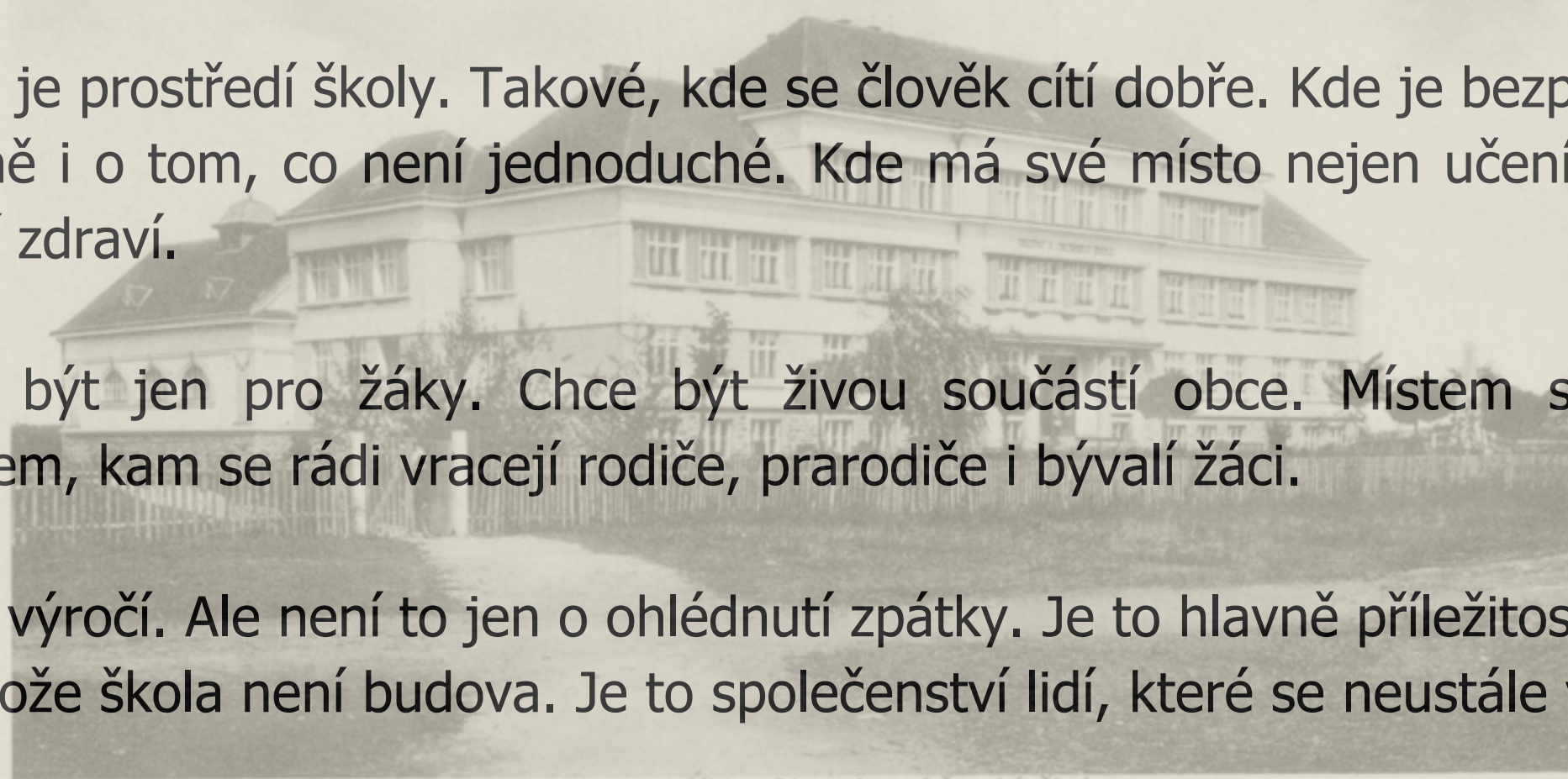
Velký důraz bude i nadále kladen na to, aby výuka dávala smysl. Více projektů, více praktického učení, více prostoru pro otázky. Škola chce podporovat jak nadané žáky, tak ty, kteří potřebují více pomoci. Protože každý má své tempo a svůj příběh.

Důležitou roli hraje i technologie. Ne jako cíl, ale jako nástroj pro lepší výuku, komunikaci i spolupráci. Robotika, 3D tisk nebo moderní digitální nástroje už nejsou budoucnost, ale přítomnost, na kterou chceme být připraveni.

Neméně důležité je prostředí školy. Takové, kde se člověk cítí dobře. Kde je bezpečno, kde se mluví otevřeně i o tom, co není jednoduché. Kde má své místo nejen učení, ale i pohoda, vztahy a duševní zdraví.

A škola nechce být jen pro žáky. Chce být živou součástí obce. Místem setkávání, akcí, spolupráce. Místem, kam se rádi vrací rodiče, prarodiče i bývalí žáci.

Sto let je krásné výročí. Ale není to jen o ohlédnutí zpátky. Je to hlavně příležitost podívat se dopředu. Protože škola není budova. Je to společenství lidí, které se neustále vyvíjí.

Janovice nad Úhl. Obecná a občanská škola.

Na závěr bych škole do dalších let popřála, aby si uchovala to nejdůležitější, a to je lidskost. Aby v ní bylo pořád slyšet smích, aby se v ní děti nebály být samy sebou a aby učitelé měli chuť i sílu je na jejich cestě provázet. A právě díky tomu může být i za dalších sto let pořád tím, čím je dnes, místem, kde to všechno začíná.

Mgr. Klára Marušková
ředitelka školy

Kvíz o historii školy

Kdy byla budova ZŠ úřady
prohlášena za způsobilou k výuce?

31. srpna
1926

1. září
1926

30. června
1926

1. září
1925

Komu se říkalo definitivní učitel?

Nejchytřejšímu
žákovi ve třídě.

Panu řediteli.

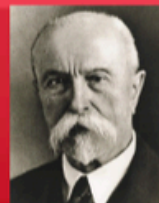
Učiteli, kterého
nikdo nemá rád.
Ani ostatní učitelé..

Učiteli, který
byl zaměstnaný
na trvalý
pracovní poměr.

Dne 28. května 1928 přivítaly Janovice vzácnou
návštěvu z Červeného kříže, která mimo jiné
obdivovala novou budovu školy. O koho se jednalo?

herečka
Adina
Mandlová

Tomáš
Garrigue
Masaryk

prezidentova
dcera Alice
Masaryková

spisovatel
Karel Čapek

V zimním období šk. roku 1940/41 si
žáci užili neplánovaně několikaměsíční
prázdniny. Co je způsobilo?

Epidemie
spalniček.

Nedostatek
uhlí.

Velký příval
sněhové
nadílky.

Nedostatek
papíru a
učebnic.

Co je to skioptikon, který naše
škola pořídila již v roce 1929?

Jednoduchý
promítací
přístroj.

První školní
psací stroj.

Mikroskop
pro
pozorování
hmyzu.

Přístroj na
voskování
lyží (dříve
se jim
říkalo ski).

Co byl "polévkový ústav"?

Ozdravovna pro
nemocné děti, tehdy
nebyly dostupné
léky jako dnes.

Učebna pro výuku
vaření, něco jako
dnešní kuchyňka.

Předchůdce školní
jidelny, polévky v
zimních měsících vařily
samy paní učitelky.

Školní dílna na opravu
plechového nádobí.

Kdy byla škola poprvé pojmenována
jako Masarykova? (napovíme, že
v období komunismu byl název
zrušen a obnoven až v roce 1990)

1938

1926

1946

1968

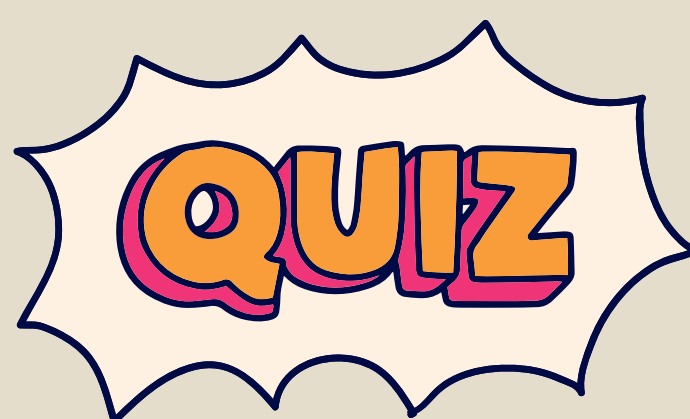
Poměrně brzy po skončení války, dne 7. listopadu 1946 nastal
zlom pro komunikaci v naší škole i mimo ni. Co se událo?

Byl pořízen první školní
rozhlas s reproduktory
ve třídách.

Byla zřízena první
pravidelná autobusová
linka, která vozila děti do
školy z okolních vesnic.

Žáci začali vydávat první
tištěný školní časopis.

Byl do školy zaveden
telefon s tel. číslem 12.

Osmisměrka

Ě	V	Č	E	H	N	S	S	T	U	D	O	V	A	T	É	R	Č	É
Ř	E	D	I	T	E	L	K	A	C	U	Ů	C	H	E	M	I	E	Ň
O	B	Ú	K	O	L	Y	Č	E	Š	T	I	N	A	Á	Š	Ý	E	B
T	B	Á	C	P	F	Z	S	Ů	M	A	S	A	R	Y	K	N	M	B
F	Í	Z	I	Ž	Í	Ó	É	T	N	N	G	Ž	Ď	Y	C	Ř	É	L
U	Í	P	E	D	A	G	O	G	V	F	Y	Z	I	K	A	Ů	Ě	A
Č	Z	É	Ž	Š	I	J	E	L	E	N	K	A	V	É	A	M	E	V
I	Ž	P	J	K	T	R	É	V	Ý	R	O	Č	Í	N	B	C	Ř	I
T	Y	H	Ý	O	O	G	Y	Ť	U	Í	K	P	B	K	I	N	Y	C
E	Ý	O	M	L	I	U	Š	E	J	Á	Ý	E	E	V	Č	Ř	Ó	E
L	A	Š	Ě	A	Ř	H	T	Č	Ž	V	Č	M	O	Ú	Ř	I	R	D
Í	G	Ž	D	P	Č	T	Š	Í	Č	U	J	N	Ď	H	L	N	I	Ě
A	Š	P	F	V	É	Ž	Ó	B	É	D	A	L	C	L	J	I	B	J
Ě	V	Ý	T	V	A	R	K	A	Ó	J	S	Ť	B	A	A	R	D	E
T	Ň	M	A	T	E	M	A	T	I	K	A	Ů	Ž	V	B	Í	J	P
Š	Ů	Ž	B	K	Ó	É	Z	Ň	Ž	T	N	Ď	Ď	A	D	Ť	Ť	I
N	O	U	B	S	T	O	V	K	A	O	S	L	A	V	A	Č	H	S
Z	E	M	Ě	P	I	S	C	C	U	Ž	Ě	T	A	B	U	L	E	Č
M	H	T	É	U	R	Ť	D	É	T	Ě	L	O	C	V	I	K	I	T

Nápověda:

čeština, dějepis, fyzika, chemie, Janovice, Jelenka, lavice, matematika, Masaryk, oslava, pedagog, ředitelka, stovka, studovat, škola, tabule, tělocvik, učebna, učitel, Úhlava, úkoly, výročí, výtvarka, zeměpis, žák

Milá školo,
je ti sice neuvěřitelných sto let, ale na tvých chodbách to tak rozhodně nevypadá!

Přejeme ti:

- Chytré tabule, které se nikdy neseknou.
- Obědy v jídelně, na které se budeme těšit už od první hodiny.
- Učitele, kteří s námi mají svatou trpělivost.
- A hlavně žáky, kteří tě nebudou jen 'procházet', ale budou na tebe jednou v dobrém vzpomínat.

Zkrátka ti přejeme, aby ses i v další stovce držela tak skvěle jako doteď.

Všechno nejlepší přeje celá redakce Školín:
E. Töröková, K. Kelnerová, J. Trhlík, S. Siegl
a AP T. Stachová

